

*Zuzana Ryšavá*

# Bea





Zuzana Ryšavá

Bea

Zuzana Ryšavá

Bea

© Zuzana Ryšavá, 2021

© Backstage Books, 2021

ISBN 978-80-7665-004-6 (formát pdf)

*Zuzana Ryšavá*

# *Bea*



Backstage Books

2021





# Prolog

Vyfasovala jsem ošklivé oranžové tričko a jmenovku a povzdechla si. Takhle jsem si teda léto nepředstavovala. Co víc, do poslední chvíle jsem nevěřila, že by k tomuhle mohlo dojít. Doufala jsem, že táta couvne. Myslela jsem si, že mě nějakou dobu podusí, ale nakonec řekne, že to nemyslel vážně. No, to jsem se šeredně pletla! Táta nehodlal ustoupit ani o píd. A přitom to nebyla moje vina!

Autíčko se třpytivou metalízou, se kterým jsem se už půl roku chlubila, nepřežilo cestu z maturitního večírku. Jeho čtyřčlenná posádka včetně mě, jakožto řidiče, naštěstí vyvázla jen s pár škrábanci a modřinami. Betonový sloupek plotu, o který se moje vozítko rozsekalo, taky nedopadl kdoví jak. To mi ale upřímně bylo úplně jedno. V tu chvíli jsem měla starost jen o svou nejlepší kamarádku Lauru a další dva spolužáky, kterým jsem jen

pár minut předtím velkoryse nabídla odvoz domů. Což, jak se vzápětí ukázalo, byl vážně blbej nápad. Vzhledem k tomu, že byli totálně namol, připadalo jim nesmírně vtipné pouštět si z mobilu své oblíbené kapely na plný pecky a k tomu rádoby zpívat na celé kolo. Kvůli tomu jsem si taky přijíždějící sanitky všimla, až když se mi objevila ve zpětném zrcátku. Snažila jsem se rychle uhnout z cesty. Jenomže právě v tu chvíli jeden z mých drahých spolužáků vykřikl z plných plic a já jsem leknutím strhla volant trochu prudčeji, než jsem měla v úmyslu. A už to bylo. Smyk, brzdění, náraz. Potom bylo všechno v útržcích. Sanitka blikala do mé poslední středoškolské noci. Siréna ustala, takže jediný zvuk, který v tom šokovaném tichu přetrval, byla písnička hrající z mobilu, kterou už budu zřejmě do konce života nenávidět. Přibíhající záchranáři, se kterými bych za jiných okolností jistě flirtovala.

Lauřin hysterický hlas: „Panebože! Panebože!“

„Jste všichni v pořádku?“ ptá se jeden ze záchranářů jen pár vteřin poté, co jsem se na to samé zeptala svých pasažérů já.

Dveře na straně spolujezdce nejdou otevřít, takže Laura spolu se mnou vylézá přes místo řidiče. Druhý záchranář mluví do vysílačky a vzápětí kolem nás prosvítí další sanitka. Jen minutu poté se s rozsvícenými majáčky objeví na místě auto policie. Ptají se, kdo řídil, a já začínám panikařit. Foukám do trubičky, abych potvrdila



pravdivost svých slov o tom, že jsem před jízdou nepila. Jakmile předám tester policajtovi, volám tátovi. A je mi jasné, že tohle bude zlé.

A taky že bylo. Nezáleželo na tom, že jsem v sobě neměla ani kapičku alkoholu. Tak pitomá, abych si sedla za volant nalitá, jsem vážně nebyla. Nezáleželo ani na tom, že jsem nehodu nezpůsobila. Když táta uviděl sanitku, policajty a rozmaširované auto, byl vzteky bez sebe. Prý jsem nezodpovědná a někdo kvůli mně mohl umřít. Až později mi došlo, že neměl na mysli jen nás čtyři, kteří jsme teď rozpačitě postávali u sanitky, zatímco nás záchranáři postupně kontrolovali, ale taky toho, za kým původně sanitka jela. Zdržela jsem ji o několik minut, které mohly znamenat rozdíl mezi životem a smrtí. Bohužel v tu chvíli jsem jen namítla, že se přece nikomu nic nestalo a že auto je jen věc, která se dá opravit. Nebo koupit nové, když už jsme u toho. Moje nonšalantnost tátu moc neuklidnila. Právě naopak. Vyčetl mi, že neznám hodnotu peněz, že jsem se nikdy o nic nemusela zasloužit, že jsem vždycky všechno dostala na zlatém podnosu.

A z toho se zřejmě zrodil jeho geniální plán. Veškeré škody a opravu auta budu muset zacvakat ze svého. Moje naivní představa, že od toho přece existuje pojištění, se rozplynula v momentě, kdy jsem zjistila, že je potřeba zaplatit spoluúčast. A ta byla pěkně masťná. Už už jsem sedala k počítači, abych převedla peníze z účtu, na kterém mi naši udržovali slušný zůstatek. Jenomže i tady

jsem se přepočítala. Táta chtěl, abych si peníze na opravy sama vydělala!

Dokonce neváhal a brigádu mi osobně domluvil. Zřejmě proto, abych si ji sama nehledala půl léta. Což jsem, upřímně řečeno, měla v plánu. Takhle jsem už čtyři dny poté, co se moje autíčko začalo ze svých zranění léčit v servisu, neochotně vystupovala z tátova auta na rozlehlém parkovišti obchoďáku. Ne, nečekala mě práce v butiku nebo v parfumerii. Tohle byl ten typ obchoďáku, kde se prodávaly potřeby pro zahrádkáře, kutily a chataře. Tedy přesně ten, do kterého bych dobrovolně v životě nevkočila. Ačkoliv jsem byla záhy poučena, že správně se neříká „obchod pro kutily“, nýbrž „hobby market“, byla jsem si jistá, že se tady neprodává nic, co by odpovídalo jakémukoliv mému hobby.

Táta počkal, dokud se za mnou nezavřely automatické dveře, a potom nastartoval a nechal mě svému osudu. Vedoucí obchodu mi srdečně potřásl rukou a osobně mi předal jmenovku, která hlásala, že se jmenuju Beáta, a tričko, které se za mě ptalo: „Mohu vám pomoci?“. Tušila jsem, že veškerá jeho ochota pramenila z faktu, že jsem Linhartová, než že by byl tak nadšený z přijetí nové brigádnice. Dávno jsem věděla, že moje příjmení otevírá dveře a zařizuje nezařiditelné. Ovšem před touto potupou mě nezachránilo. Znechuceně jsem zírala na sytě oranžovou barvu trička, jež mě na první pohled odlišovalo od zákazníků, a uvědomila jsem si, že moje

představa bezstarostných čtyřměsíčních prázdnin předtím, než nastoupím na vysokou, se rozplývá v nenávratnu. Bylo načas přiznat si tvrdou realitu. Čekají mě ty nejhorší prázdniny v životě!





## 1. týden

„Tak pojdte, slečno Linhartová, představím vám vedoucího směny a ten už vám poví, co a jak,“ pokynul mi vedoucí obchodu, sotva jsem si k riflové sukni natáhla svoji novou uniformu, ve které jsem nepochybně vypadala jako ošklivý pomeranč.

„Je jen o něco starší než vy. Určitě si budete rozumět,“ povzbudivě se na mě usmál.

Určitě ne, ušklíbla jsem se sama pro sebe.

Propletli jsme se několika řadami regálů, načež zamával na tmavovlasého kluka: „Michale, můžeš na chvíli?“

Kluk slezl ze štaflí, pomocí kterých cosi rovnal na jedné z vyšších polic, a dvěma dlouhými kroky byl u nás.

„Tohle je Beáta Linhartová, naše nová posila.“ Vedoucí obchodu se zlehka dotkl mého ramene, zřejmě aby bylo

jasné, o kom mluví, přestože tady kromě nás tří nikdo nebyl. Nepatrně jsem se odtáhla.

„Čau, já jsem Michal,“ zazubil se na mě ten kluk a podal mi ruku.

„Bea,“ bez většího zájmu jsem mu s ní potřásla.

„Vidím,“ s úsměvem pokývl k mé jmenovce.

Zírala jsem na něho, aniž bych se pokusila alespoň ze zdvořilosti povytáhnout koutky.

„Michal bude váš přímý nadřízený,“ vložil se do toho opět vedoucí obchodu. „Všechno vám vysvětlí a ukáže. Je to jeden z našich nejschopnějších zaměstnanců. Pracuje tu už několik let.“

„Vážně?“ otázala jsem se ze slušnosti. V duchu jsem však obrátila oči v sloup. To je tedy kariéra!

„Budete s ním v dobrých rukou,“ poplácal ho vedoucí obchodu po rameni (nesnášela jsem lidi, co měli tendenci se druhých bezdůvodně dotýkat), načež se podíval na hodinky. „No, myslím, že už to tu zvládnete. Já poběžím za dalšími povinnostmi. Kdyby byl nějaký problém, víte, kde mě najít.“

Ještě jednou se na mě usmál a byl pryč. Vyčkávavě jsem se zahleděla na Michala. Nejspíš bych se měla zeptat, co mám dělat, ale neměla jsem v úmyslu vyvíjet žádnou aktivitu.

„Máš nějaké zkušenosti z prodeje?“ podíval se na mě a neušlo mi, že mu oči utekly k mojí krátké sukni.

„Ne.“

„A vyznáš se trochu v náradí?“

Povyřádala jsem obočí: „Ne.“

„V zahrádkářských potřebách?“

„Ne.“

„Tak v květinách?“ zkusil to ještě.

„Ne.“

„A z čeho teda pramení tvůj zájem pracovat zrovna tady?“ nechápal.

„Vypadám, že jsem tady dobrovolně?“

Bezradně si prohrábl vlasy: „Ukázal ti pan Boubalík, co všechno prodáváme?“

„Kdo?“ zamračila jsem se.

„Pan Boubalík, vedoucí obchodu,“ podíval se na mě, jako bych byla úplně blbá.

Ohlédla jsem se přes rameno, kde jmenovaný před chvílí zmizel. „Jo aha. Ne, jen mi dal tohle slušivé tričko.“

Michal se pousmál: „Fajn, tak začneme tím. Potom ti najdeme nějakou práci. Tady je pořád co dělat.“

Jupí, povzdechla jsem si.

„Obchod je pomyslně rozdělen do třech částí. Zahradka, domácnost a stavebnictví. Něco z toho se samozřejmě prolíná. Pak se zákazníci často ptají, kde konkrétně něco najdou. Proto bys měla vědět, že třeba kachličky jsou v části domácnost, ne stavebnictví. Jiné věci jsou jasné. Třeba květináče najdeš v sekci...“

„Stavebnictví?“ doplnila jsem.

„Přesně,“ zasmál se. „Ale zákazníkům raději řekni, že v sekci zahrada. Ne každý chápe ironii a nechceme, aby se nám tu zmateně motali.“

Okamžitě mě napadlo, že to by mohla být docela sranda. Posílat zákazníky do jiných regálů. Když jsme ale začali procházet jednotlivými uličkami s rozličným zbožím, došlo mi, že se o něco takového pravděpodobně nebudu muset snažit záměrně. Už ve čtvrté uličce jsem se ztrácela v tom, co je kde uskladněno. A to jsme ještě nebyli ani v půlce obchodu.

„To si všechno pamatuješ?“ vyhrkla jsem bezmyslenkovitě.

Přikývl: „Když si nebudeš jistá, prostě koukej na směrovky na začátku každé uličky.“

U některých regálů jsme se zastavili a Michal mi vysvětloval rozdíly v jednotlivých typech zboží. Informace o tom, čím se liší různé vodovodní kohoutky nebo žárovkky, jsem pouštěla jedním uchem tam a druhým ven. Zahradní lehátka a slunečníky mě zajímaly, jen pokud stály u našeho bazénu. Popřípadě na pláži na Fuerteventuře, kam jsem letos měla v plánu letět. Mezitím už snad táta vychladne a tahle šaškárna s brigádou bude u konce. Do té doby budu muset nějak vydržet. Povzdechla jsem si.

„Je toho hodně, co?“ odložil Michal prý nejprodávanejší vrtačku. „Začátky jsou vždycky těžké. Ale neboj, za to, že něco spleteš, tě nevyhodí.“



Zpozorněla jsem. Mohla bych se nechat vyhodit! Vzápětí mi ale došlo, že to by nic neřešilo. Táta by mi jistě do druhého dne sehnal jinou práci a spíš bych tím jen přilila olej do ohně.

„Máš nějaké dotazy?“ otočil se ke mně Michal.

„Nejspíš ne,“ pokrčila jsem rameny.

„Prima. Dnes mi jen budeš pomáhat a zítra uvidíme, co s tebou.“

Neochotně jsem se vlekla za ním na místo, kde nechal štafle a rozdělanou práci. Znovu vylezl nahoru a ukázal na vozík s paletou plnou plechovek pod sebou.

„Můžeš mi podávat ty barvy? Aspoň nebudu muset ložit nahoru dolů.“

Několik minut jsem mu mlčky podávala plechovky, zatímco je Michal úhledně skládal do čím dál vyšších polic. Kolem nás se pomalu začali rojit první zákazníci a neušlo mi, jak po mně mužské osazenstvo v montérkách nebo tričkách zamazaných od barev neomaleně kouká.

Michal chvíli sledoval dva chlapíky, kteří se za mnou ještě třikrát otočili, a nevšimnul si, že mu podávám další plechovku. Mrkl na mě dolů a mírně se zamračil.

„Hele, já tě nechci nějak buzerovat, ale asi by sis zítra měla vzít delší sukni. Nebo možná spíš kalhoty. A nějaké pevnější boty,“ dodal s pohledem upřeným na moje barevné letní sandálky.

„Cože?“ uhnula jsem s plechovkou, po které se natahoval, takže na štaflích zavrával.

„Ne že by ti to neslušelo, ale tohle není zrovna vhodný oděv do práce,“ povytáhl obočí. „Tím spíš, že tady je často potřeba něco zvedat nebo přenášet. Chce to něco pohodlného, u čeho ti nevadí, že se třeba trochu umažeš.“

Kristepane! Nejen že mě navlíkli do toho otřesného umělohmotného trička, ale ještě mi budou diktovat, co si mám vzít k němu.

„Fajn!“ odsekla jsem.

„Bezva,“ usmál se Michal smířlivě a já jsem si pomyslela, že se ještě bude divit.

„Takže ty jsi tu za trest,“ podíval se na mě, když si ode mě bral další plechovku.

Vzhledem k tomu, že to nebyla otázka, mlčela jsem.

„Co jsi provedla?“ zajímal se.

„Rozmaširovala jsem auto,“ oznámila jsem mu.

„Jak moc?“ byla jeho další otázka spolu s další předanou plechovkou.

„Úplně.“ To sice nebyla pravda, ale nehodlala jsem mu vysvětlovat, jaké škody moje autíčko utrpělo.

Michal hvízdal: „Hlavně že jsi v pořádku ty. To je pozůstatek?“

Sledovala jsem jeho pohled k modřině na mém pravém stehně: „Mimo jiné.“

Další modřiny zdobily můj hrudník a břicho. Přesně kopírovaly místa, kde se mi bezpečnostní pás zaryl do kůže a zabránil mi tak, abych při nárazu proletěla předním sklem. Pruh hrající všemi barvami ale nemohl na

první pohled vidět. Momentálně ho totiž skrývalo moje oranžové firemní tričko.

„Ty nejsi zrovna ukecaná, co?“ umístil Michal poslední plechovku a slezl ze štaflí.

„Jen nemám potřebu každému na setkání vykládat svůj životní příběh.“

Koutky mu zacukaly: „Tak pojd'. Odvezeme vozík do skladu. Porozhlídneš se, kdybys tam někdy něco potřebovala.“

Sklad mi byl asi tak stejně ukradený jako zbytek obchodu. Po cestě jsme ale potkali několik dalších zaměstnanců, kteří si mě zvědavě prohlíželi. Už jsem chápala, proč na mě zákazníci tak zírali. Všechny ostatní holky měly k firemnímu tričku kraťasy nebo legíny a tenisky. Taky měly všechny stažené vlasy. A vůbec to nebyly typy, se kterými bych se kamarádila, kdybychom spolu chodily třeba do školy. Tady jsem ovšem neunikla představování ani dotazům, jak se mi obchod líbí a kde jsem dřív pracovala, načež jsem musela vždycky protrpět upřímný údiv nad tím, že je tohle moje první brigáda v životě.

Při třetím stejně se opakujícím rozhovoru mě zachránilo místní rádio, kterým kdosi vyvolával Michala, aby se dostavil k pokladně číslo jedna. Okamžitě se rychlým krokem vydal tím směrem. Protože jsem nevěděla, jestli bych ho měla následovat, a hlavně se mi nechtělo za ním běžet, zůstala jsem stát se založenýma rukama.

„Jestli ti Michal nezadal žádnou práci, můžeš mi jít pomoci do zahrady,“ nabídla mi aktivně Irena, která mi byla představena jako poslední.

„Tady je zahrada?“ podivila jsem se.

Irena se upřímně rozesmála: „Ne, tak tady říkáme části se zahradnickými potřebami. Kde by se tady vzala zahrada?“

Smála se, jako bych řekla nějaký vtíp, a mně bylo jasné, že baculatou kolegyni s červenými tvářemi nebudu mít ráda.

Zavěsila se mi za ruku a vlekla mě do zadní části obchodu, kde jsem jí pomáhala obírat uschlé lístky z mnoha pokojových rostlin vystavených v barevných květináčích.

„Je to nekonečná práce, ale uschlé kytky nikdo nekoupí,“ poučila mě.

Poté mi vrazila do ruky rozprašovač a zatímco jsem šplíchala vodu na rostliny, na které ukazovala, spiklenecy se ke mně naklonila: „Co říkáš na Michala?“

„Jako co?“ nechápala jsem.

„Je hezkej, že?“ usmívala se a kulaté tvářičky jí ještě více zčervenaly.

„Když myslíš,“ pokrčila jsem rameny.

„Rozhodně je nejhezčí ze všech, co tu pracují,“ pokývala hlavou.

Měla jsem co dělat, abych nevyprskla smíchy. Být nejhezčí v místní konkurenci, to tedy byla výhra.